

[Jørgen Jensen]

en unødvendig optrapning, der finder sted i denne tid, hvor politiet sætter ind mod mennesker, som prøver at tilkæmpe sig overenskomster om bedre løn- og arbejdsvilkår.

For en halv time siden er politiet rykket talstærkt ud til Frihavnen for at angribe de cementchauffører, som derude kæmper for at få rettet op på de skævheder, de har krav på at få rettet op. Jeg mener ikke, det er nødvendigt, at man sætter så hårdt og brutalt ind, og skulle man endelig sætte ind, så er det over for dem, som ikke vil følge overenskomster, som ikke vil følge de love, vi vedtager her i folketinget, nemlig kapitalhaverne.

Jeg mener også, at med hensyn til stramningen af forholdene for de ledige med det sigte at spare, med det sigte at presse dem ud, er det vel rigtigt, at socialdemokratiet og venstrefløjspartierne i fællesskab har afvist angrebene fra de konservative, men de besparelser, som lige er gennemført på arbejdsløshedslovgivningen, havde jo det formål at spare 250 mill. kr. af det, man ellers giver de ledige.

Regeringen har afvist at gribe ind over for spekulanter, afvist at gennemføre nødvendige styringer for anvendelse af kapital og arbejdskraft. Man har afvist kommunisternes krav om en trustkommission, selv om det er et gammelt krav fra fagbevægelsen og fra arbejderklassen. Man har afvist forslaget om importregulering, importråd, indefrysning af de samfundsskabte værdistigninger, vore beskæftigelsesforslag og forslag om afskaffelse af moms på fødevarer og medicin, selv om diskussionen jo gentagne gange har vist, at det også er muligt inden for EF-rammerne.

Man har også afvist en nationalisering af energisektoren. I det hele taget viser aftalen mellem regeringen og A. P. Møller, både dens indhold, omstændighederne og formen for behandlingen her i folketinget, noget af regeringens magtesløshed over for kapitalhaverne, over for de multinationale selskaber. Man glemmer helt, at det er det danske folks rigdomme i dansk undergrund, vi her skal købe tilbage på ganske uhyrlige betingelser.

Regeringens afvisning af forslaget om statsligt indkøb af olie viser også SV-regeringens manglende handleevne i en situation, hvor der kunne og hvor der skulle handles. Det er ikke kun i rapporten fra firmaet Kai Dige Bach, som de fleste af os har fået, at det påstås, at de olieproducerende

lande ikke erkender en øjeblikkelig mangel på olie. Jeg har nævnt meddelelsen i radioen i morges. Det er jo helt fantastisk, at regeringen alene sætter ind på at oppiske en katastrofestemning i befolkningen, og det mener jeg man gør. Selv om statsministeren i dag har sagt, at vi godt kan spise brød til og vente lidt med at gøre noget, så er der jo andre, der sætter ind med fartbegrænsninger og megen tale om, hvor ulykkelig situationen er.

I denne situation opfordrer olielandene os til statsligt indkøb. En betingelse for, at vi kan gøre det, er, at vi har et olieraffinaderi, og dér siger de, at de ikke forstår, at Danmark ikke nationaliserer et eller to af de olieraffinaderier, vi har liggende. Det er ej heller rigtigt, at der ikke er kapacitet til, at vi kunne gøre noget sådant.

Det er derfor ikke mærkeligt, at mens lønarbejderne må imødesee faldende realløn, så har kapitalhaverne haft glæde af den politik, der har været ført. De har haft fortsat fremgang. Under debatten om overenskomstindgrebet, hvor man afsatte nogle få hundrede millioner kroner til hundredtusinder af LO-arbejdere, pegede vi på, at det beløb var mindre, end mange af virksomhederne enkeltvis havde i overskud. Jeg kan nævne, at for de 10 største koncerner i Danmark var nettoprofiten, altså overskud efter fradrag og afskrivninger og skat, fra 1977 til 1978 steget med 24 pct. Tager vi de 5 største banker, så var der i nettoprofiten efter kursregulering og skat også en fremgang på 24 pct. Jo, der er nogle, der lukrerer på den politik, der har været ført.

Det er også på denne baggrund, man må vurdere regeringens overgreb over for lønarbejderne ved overenskomstafslutningen. Og så kan hr. Kjeld Olesen glæde sig over, at kommunisterne ikke formåede at få så mange demonstranter frem. Jeg synes nu, det var væsentlige demonstrationer, der var herude foran Christiansborg.

Kendsgerningen er, at dette indgreb forringede arbejderklassens økonomiske og retlige stilling til fordel for arbejdsgiverne. Det var også et bevis på hulheden i socialdemokratiets talen om demokrati og vilje til at forsvare og udvide arbejderne rettigheder, om frie overenskomstforhandlinger, om demokratisering af det økonomiske liv.

Når hr. Kjeld Olesen derfor siger, at de alternative muligheder ikke er til stede, og